לע"נ מורנו ורבנו הגאון ר' עובדיה יוסף בן ג'ורג'יה

נא לשמור על קדושת העלון
אין לקרוא בשעת התפילה.
מומלץ לקרוא בשולחן שבת!

בס"ד גיליון: 1234
הדלקת הנר: 16:14 צאת השבת: 17:16 רבינו תם: 17:53 (לפי אפיק ת"א),
הפטרת השבוע: חזון עובדיה (עובדיה א).

אוצרות הפרשה

פרשת "וישלח"

"וירא יעקב מאוד וייצר לו" [לב, ז].

יעקב אבינו שב לארץ אבותיו, לשוב ולפגוש את אביו הצדיק והנה דווח לו שעשיו אחיו הולך לקראתו, וארבע מאות איש עימו. נחרד יעקב אבינו, "וירא יעקב מאוד, וייצר לו". – אומרים חז"ל – "אמר" שמא תעמוד לעשיו זכות כיבוד אב ואם וזכות ישוב ארץ ישראל, שחסרו לי עשרים ושתים שנים? אמנם, עשיו מלא וגדוש בעבירות נוראות. אבל, חושב יעקב, גם אני איני מושלם...
האמנם, יש מה להשוות?
דומה, שמשלו של רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל ימחיש את ההבדל. משל לאדם שביקר בבית האסורים, וראה שם אסיר הנהנה מתנאים משופרים. תמה, והסבירו שזהו סוהר מהוגן תם וישר שהסתבך בעסקיו, והנושים הגישו כנגדו תביעה לתשלום חובותיו. לפיכך כלאוהו עד לדיון בענייננו, וכשהשופט ייווכח שאכן אין לו במה לשלם הוא ישוחרר ויוכרז כפושט רגל, ואז יתאפשר לו לשקם את עסקיו מחדש.
שמע המבקר, והשתומם: האמנם כך? אדם שלווה כספים ואין בידו לפורעם, נאסר לזמן קצר ומשוחרר? אם כן, יעשה אף הוא כך, ויראה את עולמו בחייו!
מה עשה? לווה כספים מכל הבא ליד, קנה סחורות בהקפה ומכרן בחצי המחיר, ובזבז את כל הכסף בהילולות וחינגות עד לפרוטה האחרונה – אבל דאג שעל כל דבר יקבל קבלה.
באו הנושים ודרשו את כספם. השיב: "אין לי, ברצוני להכריז על פשיטת רגל". תבעוהו לדין.
אמר לשופט: "אין לך ברירה, עליך לשחררני! ראה, את כל הוני הוצאתי על מסיבות ומותרות, יש לי קבלה על כל דבר!"
חרה אפו של השופט, והורה להלקותו בכיכר העיר ולחבשו בצינוק. צעק הלה: "היכן הצדק?! הרי אותו סוהר הוצא לחפשי!"
השיב לו השופט: "מושחת שכמותך! הלה הסתבך שלא בטובתו, בעל כורחו. אבל אתה עשית זאת מרצונך, ובכוונה תחילה!"...
הוא הדין כאן: יעקב אבינו ברח מפני עשיו, ובעל כורחו יצא מארץ ישראל ומבית הוריו. אבל עשיו הרשע – מי הכריחו לחטוא? יקבל את עונשו במלואו!!!
נלמד מכאן לגבינו, לעצמנו: אם לעיתים, בלחץ העבודה, בעמל הפרנסה, מזדמן לנו להתפלל מנחה ביחידות. לא נורא התר לעצמנו לעשות כן כשהלחץ פוחת. אם בטרדות ימות השבוע נבצר מאיתנו להקדיש שעות לתורה, אבל בבוא שבת מנוחה נקיים דברי חז"ל: "שבת יעשה כולו תורה". וכפי שפסק מרן הבית יוסף זצ"ל בשם הירושלמי, שהעוסקים במלאכה כל ימות השבוע גדולה יותר חובתם לעסוק בתורה בשבת! (מעיין השבוע).

"מנחה היא שלוחה" [לב, יח].

יש מקרים שהקב"ה רוצה להעניק מתנה לאדם, וכך הוא קם בבוקר בהיר ומוצא את עצמו מושפע בשפע גדול, עד בלי די. דוגמא לכך אפשר למצוא במעשה שיסופר כאן שהתרחש באחד הקניונים בארץ, ומקפל בתוכו שאלה הלכתית מעניינת מאוד.
אנשים רבים הגיעו באותו יום לקניון, ולאחר שערכו את הקניות, עמדו בתור לתשלום בקופה. אחד הלקוחות החל להשתעל, והשיעול גבר מרגע לרגע, עד שמפיו ניתזו 'זיקוקין' על האנשים האחרים שעמדו לפניו בתור.
האדם שעמד מאחרי המשתעל העיר לו על כך, ואמר שאין זה מן הראוי לנהוג כך, כיוון שידוע שניצוצות שכאלו היוצאים מפיו של המשתעל, עלולים להזיק לאנשים רגישים כמו זקנים וילדים, והציע לו לעמוד בצד.
המשתעל שמע את הדברים ולא התמרד, עזב את התור והמתין מן הצד, והאדם שהעיר לו התקדם עתה ותפס את מקומו של המשתעל.
והנה, לאחר שהמעיר שילם את חובו בקופה, קרה משהו... מנהל הקניון ניגש אליו עם מעטפה בידו, ומסביבו עדת צלמים המנסים לתפוס כל 'פוזה' אפשרית. הוא מוסר לו את המעטפה, ומודיע לו חגיגית שיש כאן תלושי קניה בסך של לא פחות מ-10,000 שקלים, וכל זאת משום היותו 'הלקוח המיליון' של הקניון...
כל אחד יכול לנחש מה קרה עכשיו. המשתעל, שעמד בצד, הפסיק להשתעל... ובא לתבוע את תלושי הקניה הללו לעצמו, שכן אלמלא יצא מן התור, היה הוא אמור לזכות בהם...
הסיפור הגיע אל מורנו הרב יצחק זילברשטיין שליט"א, ונשאלה השאלה מה אומרת התורה במקרה שכזה?
בהיותי אצל גיסי מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל, אמרתי שלדעתי תלושי הקניה אינם שייכים למשתעל, אלא למי שהעיר לו, שכן במצב שבו היה המשתעל, ששיעוליו הזיקו לבריות, היה אסור לו לעמוד בתור, וכיוון שכך אין לו זכות לתבוע את התלושים.
גיסי הסכים לדברים, אלא שהדגיש יותר את היותו של המשתעל בגדר מזיק.
גם הגאון רבי ניסים קרליץ היה בדעה שהמשתעל אינו אמור לזכות בתלושים, ומסיבה אחרת. הגאון זצ"ל הסביר זאת בכך ש'האנשים זוכים, ולא התלושים', ומן השמים רצו שהמשתעל לא יזכה, ולכן סיבבו שישתעל ויעזוב את התור, ואם השי"ת היה רוצה שהוא יזכה, לא היה מביא את שיעוליו והעמוקים, ולהוצאתו מן התור.למעשה הוא
ציטט את מה שסיפר החפץ חיים, על ת"ח שהתארח בביתו של איש פשוט אחד, ושניהם רכשו כרטיסי הגרלה. והנה, בעל הבית אמר לעצמו כנראה בשמים ירצו לעשות טובה לתלמיד החכם המתארח בביתי, ולכן לכרטיס שלו יש יותר סיכויים לזכות בהגרלה.
מה עשה? לאחר שנרדם הת"ח האורח על מיטתו, קם בעל הבית והחליף את הכרטיסים... את שלו הניח בכיסו של הת"ח, ואת הכרטיס של הת"ח לקח לעצמו.
ומה קרה בסוף? – הכרטיס של הבעה"ב, שהיה מונח עתה בכיסו של הת"ח, עלה בגורל, וזכה בהגרלה הגדולה.
ראה בעל הבית בהפסדו הצורב, והחל להתפתל סביב האורח בתירוצים ובנימוקים, תוך שהוא 'מסביר' לו ש"הכרטיס שלי 'נפל בטעות' לתוך הכיס שלך, והכרטיס שלך נפל בטעות אל הכיס שלי"...
אמר על כך החפץ חיים: וכי הכרטיסים זוכים?! ומי שהשי"ת רוצה להעניק לו את ההון, הוא הזוכה, ואין בלתו! ואם בעל-הבית הניח את כרטיסו בכיסו של הת"ח, ולבסוף דווקא כרטיס זה זכה, אות ברור הוא שכך רצו בשמים, ומה לו להתלונן עתה על כך.
וכך גם במקרה של הקניון, אמר הגר"נ שליט"א; אם הקב"ה סיבב את העניין בצורה כזו, אות הוא שהתלושים היו צריכים להגיע לידיו של האדם השני. הרי כל הסיפור הזה של רצון בעלי הקניון להעניק מתנות ל'קונה המיליון', נשמע הזוי, ורק אחת להרבה שנים שומעים על דבר כזה, ולכן ברור שכך גלגלו מן השמים כדי שהאדם שהעיר למשתעל, יזכה בפרס.
ויתירה מזאת; האם מדובר באמת בקונה המיליון? היש למישהו ראיות על כך? הרי ברור שבעלי הקניון חיפשו פרסומת לעצמם, ולכן עשו את העניין בדרך שכזו, והביאו צלמים ועיתונאים כדי שידווחו אחר כך על הסיפור המרתק, אבל לא שהיה זו באמת הקונה המיליון...
מכל זה מוכח שהיה זה רצונו של השי"ת להעניק מתנה לאדם ההוא, ולכן מי שהגישו לו את המעטפה בפועל, הוא הזוכה (ברכי נפשי).

לרפואת מייקל בן פריבה הי"ו, מרדכי בן מרים הי"ו, ישראל בן זינט הי"ו, מרדכי בן שרה הי"ו, אוראל יהודה בן אסתר הי"ו, מיכל אפרת בת דיאנה הי"ו, נדב חיים בן אירית הי"ו.

"יעבור נא אדוני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי" [לג, יד].

סִפֵּר מָרָן הָרַב מִפּוֹנִיבֵז' רַבִּי יוֹסֵף שְׁלֹמֹה כַּהֲנֶמַן זַצ"ל: יוֹם אֶחָד נָסַעְתִּי בָּרַכֶּבֶת הַתַּחְתִּית בָּעִיר נְיוּ יוֹרְק, וְהָיָה עִמִּי תִּיק מָלֵא שְׁטָרוֹת כֶּסֶף מַכַּסְפֵּי הַיְשִׁיבָה. לָפֶתַע הִקִּיפָה אוֹתִי חֲבוּרַת פְּרָחִים. הַכֶּרַת פְּנֵיהֶם הָרָאֲתָה שֶׁהֵם מְתַכְנְנִים לִתְקֹף וְלִשְׁדֹּד אוֹתִי.
טַבַּעַת הַצְּעִירִים הִפּוֹחֶזִים הִתְהַדְּקָה סְבִיבִי, עֵינֵיהֶם נִנְעֲצוּ בִּי, וְלֹא יָדַעְתִּי מַה לַּעֲשׂוֹת. פִּתְאוֹם צָץ רַעְיוֹן בְּמוֹחִי: שָׁלַפְתִּי מִן הַכִּיס פִּסַּת נְיָר, שָׂהָיְתָה רְשׁוּמָה בָּהּ כְּתֹבֶת בְּקִרְבַת מָקוֹם. פָּנִיתִי אֲלֵיהֶם בְּבַקָּשָׁה: "אֲנִי צָרִיךְ לְהַגִּיעַ לַכְּתֹבֶת הַזּוֹ, אוּלַי אַתֶּם יוֹדְעִים הֵיכָן עָלַי לָרֶדֶת?"
"כַּמּוּבָן", צָהֲלוּ, "עָלֶיךָ לָרֶדֶת בַּתַּחֲנָה הַקְּרוֹבָה, גַּם אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים בַּכִּוּוּן הַהוּא..." עָדַיִן הָיָה לָהֶם לִשְׁדֹּד אוֹתִי בְּרִחוּק חָשׁוּךְ, מֵאֲשֶׁר בָּרֶכֶּבֶת הַצְּפוּרִית... הָרַכֶּבֶת הִגִּיעָה לַתַּחֲנָה וְנֶעֱצָרָה. אֲנִי וְהֵם - נֶעֱמַדְנוּ כֻּלָּנוּ בְּמִקּוֹמוֹת הַיְשִׁיבָה שֶׁלָּנוּ. נָתַתִּי לָהֶם אֶת הַכָּבוֹד לָרֶדֶת רִאשׁוֹנִים לְפָנַי, הִתְמַהְמַהְתִּי מְעַט, וְאָז נִסְגְּרוּ הַדְּלָתוֹת הָאוֹטוֹמָטִיוֹת, וַאֲנִי נִשְׁאַרְתִּי בָּרַכֶּבֶת, פָּטוּר לְגַמְרֵי מֵעֲנָשָׁם שֶׁל אֵלּוּ...
הֶפְטֵיר הָרַב מִפּוֹנִיבֵז' בְּחִיּוּךְ: שָׂמָא הִנְּכֶם סְבוּרִים שֶׁזּוֹ הַמְצָאָה שֶׁלִּי? לֹא וָלֹא. הַתַּחְבּוּלָה הַזֹּאת עָלְתָה בְּמוֹחִי כַּאֲשֶׁר נִזְכַּרְתִּי בְּמִסֵּכֶת בְּמָרְשֶׁת וַיִּשְׁלַח אוֹדוֹת יַעֲקֹב אָבִינוּ. כַּאֲשֶׁר עָשָׂו הִצִּיעַ לוֹ: "נִסְעָה וְנֵלֵכָה, וְאֵלְכָה לְנֶגְדֶּךָ" - אֶתְיַלֵּוֶה נָא אֵלֶיךָ וְנֵלֵךְ יַחְדָּו. הֶשִׁיבוֹ יַעֲקֹב: "יַעֲבָר נָא אֲדֹנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ וַאֲנִי אֶתְנַהֲלָה לְאִטִּי... עַד אֲשֶׁר אָבֹא אֶל אֲדֹנִי שֵׂעִירָה". אוּלָם, לְמַעֲשֶׂה מֵעוֹלָם לֹא הָיָה בְּדַעְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב לָלֶכֶת עַד שֵׂעִיר, אֶלָּא שֶׁהוּא "הִרְחִיב" לְעָשָׂו אֶת הַדֶּרֶךְ, כְּדֵי שֶׁאִם יַעֲלֶה בְּדַעַת עֵשָׂו לַעֲשׂוֹת לוֹ רָעָה, הוּא יַעֲדִיף לְהַמְתִּין עַד בּוֹא יַעֲקֹב אֲצָלוֹ לְשֵׂעִיר...
וְנוֹסִיף לְהַצִּיג מַעֲשֶׂה נוֹסָף מֵאֶחָד מִגְּדוֹלֵי הַדּוֹרוֹת הָאַחֲרוֹנִים, שֶׁגַּם הוּא נִצַּל מִשּׁוֹדְדִים עוֹיְנִים הוֹדוֹת לְהַנְהָגַת-הוֹד שֶׁלָּמַד מִדִּבְרֵי הַתּוֹרָה וּמִדִּבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים: פַּעַם נִקְלְעָה קְבוּצַת עֲרָבִים לְבֵית הַנָּאוֹן רַבִּי דָּוִד צַבָּאח זַצ"ל, רַאֲב"ד מָרָקֶשׁ שְׁבְּמָרוֹקּוֹ. הוּא אֵרְחֵם יָפֶה וְעָרַךְ לִפְנֵיהֶם שֻׁלְחָן כְּיַד הַמֶּלֶךְ. אֲפִלּוּ לַכֶּלֶב שֶׁל הָעֲרָבִים דָּאַג לְסַפֵּק אֶת מְזוֹנוֹ בְּהַרְחָבָה, וְזֹאת לְאוֹר דִּבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ שֶׁאֵין מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל הַכֶּלֶב מְצוּיִים, וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עָלָיו, כְּדִכְתִיב: "נוֹתֵן לִבְהֵמָה לַחְמָהּ", וּ"בְּהֵמָה" בִּגְימַטְרִיָּה שָׁוֶה לִ"כֶּלֶב" (רְאֵה רַשִׁ"י וְתוֹס' בב"ב ח.).
כְּמוֹ כֵּן הִתְפַּוֵּן לְקַיֵּם אֶת הוֹרָאַת הַתּוֹרָה: "לְכֶלֶב תַּשְׁלִכוּן אֹתוֹ" - וְאָמְרוּ חַז"ל (בְּמֶכִילְתָּא): "וְלָמָּה לַכֶּלֶב? לְלַמֶּדְךָ שֶׁאֵין הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְקַפֵּחַ שְׂכַר כָּל בְּרִיָּה, שֶׁנֶּאֱמַר "וּלְכֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֶחֱרַץ כֶּלֶב לְשֹׁנוֹ", אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא תֵּן לוֹ שְׂכָרוֹ".
עָבְרוּ שָׁנִים מְאוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, וְהִנֵּה בְּאֶחָד הַיָּמִים יָצָא רַבִּי דָּוִד בַּשַּׁיָּרָה לְהִתְפַּלֵּל עַל קִבְרֵי צַדִּיקִים.
בְּאֶמְצַע הַדֶּרֶךְ, בְּעָבְרָם בְּמִדְבָּר שׁוֹמֵם, נִתְקְלָה שַׁיָּרַת הַיְהוּדִים בַּחֲבוּרַת שׁוֹדְדִים יִשְׁמְעֵאלִים, וְהַלָּלוּ שָׁלְחוּ אֶת כַּלְבָּם הָאֵימְתָנִי לְהִתְנַפֵּל עַל הַיְהוּדִים וּלְהַזִּיקָם. הַכֶּלֶב שָׂעַט לְעֵבֶר בְּנֵי הַשַּׁיָּרָה שֶׁחָרְדוּ מִפָּנָיו, אַךְ לְהַפְתָּעַת כֻּלָּם, כַּאֲשֶׁר הִתְקָרֵב לָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ הַשַּׁיָּרָה - רַבִּי דָּוִד צַבָּאח, רָבַץ לְפָנָיו וְלִקֵּק אֶת רַגְלָיו בְּחִבָּה...
הַשּׁוֹדְדִים נִדְהָמוּ. הֵם הִתְבּוֹנְנוּ הֵיטֵב בִּפְנֵי הַצַּדִּיק, וּלְאַחַר מִסְפַּר רְגָעִים נִזְכְּרוּ כִּי זֶהוּ בַּעַל הַבַּיִת הָאָדִיב שֶׁהִתְאָרְחוּ אֶצְלוֹ עִם כַּלְבָּם... הִתְפָּרֵר שֶׁהַכֶּלֶב זָכַר אֶת רַבִּי דָּוִד וְהִכִּיר לוֹ טוֹבָה, וְלָכֵן נִמְנַע מִלַּהַזִּיקוֹ... נֶהְפַּךְ לִבָּם שֶׁל הַשּׁוֹדְדִים לְטוֹבָה, וְהֵם הֶחְלִיטוּ לְגַלּוֹת אֶת שַׁיָּרַת הַיְהוּדִים וְלִשָּׁמֵר עֲלֵיהֶם עַד הַגִּיעָם לְמָחוֹז חֶפְצָם.
הִתְקַיֵּם אֲפוֹא בְּרַבִּי דָּוִד צַבָּאח הַפָּסוּק: "שֹׂחַק לַחֹמֶךְ עַל פְּנֵי הַמָּיִם כִּי בְרֹב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ"... (אחת שאלתי).

"כה אמר ה' לאדום שמועה שמענו מאת ה' וציר בגוים שולח קומו ונקומה עליה למלחמה" [מתוך ההפטרה].

יש להבין, מה פשר הכפילות "שמועה שמענו" וכן בהמשך "קומו ונקומה"?
בגמרא [מגילה] מובא: "שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי: מפני מה התחייבו שונאיהן של ישראל שבאותו הדור כליה? אמר להם: אימרו אתם, אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע".
חז"ל אמרו, שמרדכי עמד והזהיר את היהודים לבל ישקצו את נפשותיהם בסעודה שערך המלך אחשוורוש, אך הם לא שמעו בקולו, וזה לשון המדרש: "כיוון שראה מרדכי כך, עמד והכריז עליהם ואמר להם: 'לא תלכו לאכול בסעודתו של אחשוורוש, שלא הזמין אתכם כי אם ללמד עליכם קטגוריה, כדי שיהא פתחון פה למידת הדין לקטרג עליכם בפני הקדוש ברוך הוא. ולא שמעו לדברי מרדכי והלכו כולם לבית המשתה". ומשום שנהנו מן הסעודה נגזרה עליהם גזרת המן "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים".
המדרש ממשיך ואומר: "שמונה עשר אלף וחמש מאות יהודים הלכו לבית המשתה ואכלו ושתו, השתכרו והתקלקלו. מיד עמד שטן, הלשין עליהם לפני הקב"ה ואמר כך: 'ריבונו של עולם! עד מתי תדבק באומה זו שהם מפרישים לבבם ואמונתם ממך? אם רצונך אבד אומה זו מן העולם!' מיד אמר הקב"ה לשטן: 'הבא לי מגילה, ואכתוב עליה כליה'. הלך השטן והביא לו מגילה וכתב עליה.
באותה שעה רץ אליהו זכור לטוב בבהלה אצל אבות העולם, ואצל משה בן עמרם, ואמר להם: 'עד מתי אבות העולם רדומים בשינה, ואי אתם משגיחים על הצרה שבניכם שרויים בה?' אמרו לו: 'מפני מה?' אמר להם: 'מפני שנהנו ישראל מסעודתו של אחשוורוש, ובעבור זאת נגזרה עליהם גזרה לכלותם מן העולם ולאבד את זכרם'.
אמרו לו אברהם יצחק ויעקב: 'אם הם עברו על דת הקדוש ברוך הוא, ונחתמה גזרתם, מה אנו יכולים לעשות?' חזר אליהו ואמר למשה רבינו: 'אי רועה נאמן? כמה פעמים עמדת על הפרץ לישראל, וביטלת גזרתם לבלתי השחית! מה תענה על הצרה הזאת?' אמר לו משה: 'כלום יש אדם כשר באותו הדור?' אמר לו: 'יש! ושמו מרדכי'. אמר לו: 'לך והודיעו כדי שיעמוד הוא משם בתפילה, ואני מכאן במרומים, ונבקש רחמים עליהם'.
אמר לו משה: 'אם בטיט היא חתומה – תפילתנו נשמעת, ואם בדם נחתמה – הגזרה נגזרה'! אמר לו: 'בטיט היא חתומה'. אמר לו משה רבנו: 'לך והודיע למרדכי'. מיד הלך והודיע למרדכי, הדא הוא דכתיב: 'ומרדכי ידע את כל אשר נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו".
יש להבין מה הן שתי החותמות הללו, חותם של טיט וחותם של דם? הן שם, למעלה, הכול רוחני, אין שם טיט או דם!
הביאור הוא, כי כשבית דין של מעלה פוסקים גזר דין – זהו "חותם של טיט", אבל עדיין יש שהות זמן קצרה בה בית דין של מעלה מוסר את גזר הדין אל המוציאים לפועל, הלא הם המשחיתים, מלאכי החבלה. ברגע שהמוציאים לפועל קיבלו לידם את גזר הדין – זהו "חותם של דם", ושוב לא ניתן לבטלו. מרדכי שאל את אליהו באיזה שלב אוחזת הגזרה, ומששמע שהיא נחתמה רק בחותם של טיט וטרם נמסרה לידי מלאכי החבלה – הבין שניתן עדיין לבטלה.
נעבור כעת להפטרה המדברת על עשו הרשע, עשו אומר בליבו: "מי יורידני ארץ"[עובדיה]. הוא סמוך ובטוח כי ביכולתו לעשות ככל העולה על רוחו, וכשיבוא המשיח הוא יחוזר בתשובה. בשביל מה לעבוד קשה כל החיים ולקיים מצוות? אפשר להנות מן החיים ובסוף לחזור בתשובה.
הוא גם מביא תקדימים לדבר: הנה היהודים נהנו מסעודתו של אחשורוש ואחר כך התפללו, צמו, לבשו שק ואפר והכל הסתדר... גם אני אנהג כן: אוכל, אהנה, אחר כך אלבש שק ואפר ויהיה בסדר...
אומר לו הקב"ה: "אם תגביה כנשר ואם בין כוכבים שים קינך משם אורידך נאום ה'". אין הנדון דומה לראיה: שם – ישראל נחתמו רק בחותם של טיט, אבל אצלך עשו, המצב שונה. "כה אמר ה' לאדום שמועה שמענו מאת ה' וציר בגויים שולח קומו ונקומה עליה למלחמה". את עשו חתם הקב"ה חותמות, גם בשל טיט וגם בשל דם, ומשום כך – אין לו תקנה.
מדברי חז"ל אלו עולה נקודה נוספת: כדי שהתפילה של אליהו הנביא ושל משה רבינו, שם למעלה בשמים, תתקבל – יש צורך שגם כאן, למטה, מישהו יתעורר ויתפלל. אי אפשר לפעול למעלה בלי לפעול למטה, וזהו שאמר משה לאליהו: "לך והודיעו, למרדכי, כדי שיעמוד הוא משם בתפילה, ואני מכאן, ונבקש רחמים עליהם".
גם כשהולכים לקברי צדיקים, ומבקשים מהנפטר שיעמוד בתפילה ויבקש רחמים – צריך לזכור שהנפטר לא יכול לפעול כלום שם למעלה, מבלי שמתעוררים ומתחזקים כאן למטה. בשל כך כתוב בספרים הקדושים, שלפני שאדם הולך לקברי צדיקים עליו לתת צדקה, לומר כמה פרקי תהילים, או ללמוד משהו שקשור לצדיק. או אז, אפשר לבקש מהצדיק שיפעל! (דורש ציון).

זכות הלימוד בעלון זה תהיה לעילוי נשמות: ר' נוריאל חזני בן מרים ויעקב ז"ל, לע"נ מרת מונירה חזני בת כורשיד ז"ל, לע"נ מרת פארי בת מונירה ז"ל,
לע"נ ר' עזיזולה בן שרה ז"ל, לע"נ מרת מנסורה בת כשוור ז"ל, לע"נ משה בן טובה ז"ל, לע"נ אמנון בן נעימה ז"ל, לע"נ יצחק בן ליבה ז"ל, לע"נ ברוך בן כאדה ז"ל,
לע"נ אוריית מור בת תלעת ז"ל, לע"נ טובה בת כורשיד ז"ל, לע"נ שרה בת כורשיד ז"ל, לע"נ דוד בן מרים ז"ל, לע"נ דוד בן רבקה ז"ל, לע"נ אהוד בן אסתר ז"ל, לע"נ אליהו בן מרים ז"ל,
לע"נ מרים בת שמה ז"ל, לע"נ אברהם בן סולטנה ז"ל, לע"נ רבי שלום מאיר בן מרדכי ז"ל, לע"נ לי כהן בת פולין ז"ל, לע"נ משה בן רינה תחיה ז"ל, לע"נ שמואל בן קדינה ז"ל, ולע"נ כל נפטרי עם ישראל.

למעוניינים בהפצת העלון: 03-5592523. לקבלת העלון בדוא"ל, שלחו בקשה ל: otzarot.hparasha@gmail.com